

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Καί τότε έγινε μία μεγάλη και φοβερή παράτα. Πρώτα-πρώτα επήγαινε, σαν να

γιατί «ήρωε τέσσαρα... κοντάκης» και όχι «ήρωε τέσσαρα... ψηλάκης» ; — Ουό, κουτέ ! διέκοψεν ο 'Αλεπουδάκης. Ψυλλάκης είνε ο Λεονταράκης ; "Οχι να μὴν είνε κουνουπάκης ! "Ολοι ἐγάλασαν τότε με τὴν ἐξυπνάδα τοῦ 'Αλεπουδάκη, καὶ τὸ τραγοῦδι

« Τὸν ἐκάθησε στὸν ὦμόν του... »

Καί τὸ τραγοῦδι ἔλεγε :

Χά ! χά ! χά ! καὶ χί ! χί ! χί ! Λόχος, μάρε ! βῆμα ταχύ ! Τόπο, τόπο ! νὰ περάσῃ 'Ο Λεονταράκης, Πούνε μέσ' τὴν πλάσι, 'Ηρωε τεσσαρακοντάκις...

('Εδῶ πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι, τὴν ὥρα ποῦ ὁ Γιαννάκης ἐμάθαινε στοὺς ἄλλους τὸ τραγοῦδι, ὁ Μήτσος, τὸ ἄλλο 'Αρκουδόπουλο, ἤθελσε νὰ τοὺς κάμῃ τὸν ἐξυπνο, καὶ εἶπε :

— Κοντός είνε ὁ Λεονταράκης ; ...

ἐξηκολούθησεν, ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ γίνουν καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις εἰς τὸν ποιητὴν του.)

Χί ! χί ! χί ! καὶ γά ! χά ! χά ! Ζήτω ! Ζήτω καὶ οὐρρά !

('Εδῶ, ἄλλη πάλιν διακοπή : — Τὸ ξέρομε δὰ πὼς ἔχει οὐρά ! εἶπε ὁ Παρδαλάκης. 'Επέταξε με ἓνα ἀνέμισμα τῆς οὐρᾶς του ὅλα τὰ καλαμάρια ἀπὸ τὰ θρανία ! ...

— "Α ! μὰ εἶθε ἀνυπόφοροι ! ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης, δὲν θέλω διακοπές !

— Τί ! θὰ μας κάνῃς τὸν καμπόσο, τώρα καὶ σὺ ; εἶπεν ὁ 'Αγριοκαπράκος στὸν Γιαννάκη. Πρόσεχε, καίμενε, γιατί τὸ λέμε στὸν Λεονταράκη, καὶ σε κάνει σαν τὸν Τζίκο-Τζέκο ! ...

« Καὶ καθὼς ἐπήγαιναν ἐπαίζανε τὰς καβάλλες... »

('Ο Γιαννάκης ἐλούφαξε τότε. Καὶ εἶπε παρακάτω :

Πάει ὁ Τζίκο-Τζέκος 'Ο καθ' ἡγήτεκος, Καὶ δὲν ἔχει πιά σχολή, 'Οπου μένουν γηστικοί...

('Εδῶ, τρίτη διακοπή :

— Αὐτὸ τὸ καθηγητέκος, σαν νὰ μὴν είνε πολὺ σωστό, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λύκαινα

— Τὸ ἔβαλα γιὰ νὰ ταιριάξῃ ὁ στίχος, ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης.

— "Α ! ἔκαμαν ὄλοι, σαν νὰ ἐθαύμαζαν τὴν ποιητικὴν τέχνην τοῦ Γιαννάκη.)

Χί ! χί ! χί ! καὶ χά ! χά ! χά ! Ζήτω ! Ζήτω καὶ οὐρρά ! "Ας χαροῦνε τὰ θεριά Καὶ τῶν ζώων τὰ παιδιά ! "Ας χαροῦν κ' οἱ λύκοι ! "Εκλείσει τὸ λύκει-Ον τοῦ Τζίκου-Τζέκου...

('Εδῶ πλέον τὴν διακοπήν, τὴν ἔκαμε ὁ ἴδιος ὁ Γιαννάκης :

— 'Εχώρισα, εἶπε, τὴν λέξιν λύκει — ον, γιατί, ξέριτε, ἔτσι χωρίζουν καμμιά φορὰ καὶ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοὺς στίχους, γιὰ νὰ τοὺς ταιριάξουν.

— 'Εκαταλάβαμε... θέλεις δηλαδὴ νὰ περάσῃς καὶ σὺ γιὰ μεγάλος ποιητής ! εἶπε ὁ Μανώλης, καὶ του ἔδωσε μιὰ φάπα εἰς τὸν παχὺν σβέρον του.

Οἱ ἄλλοι τοῦ ἔδωσαν καὶ αὐτοὶ φάπες, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν τάχα διὰ τὸν κόπον του. 'Ο καίμενος ὁ Γιαννάκης τὰς ἔφαγε χωρὶς νὰ θυμώσῃ. Δὲν εἶχε μάλιστα καιρὸ νὰ θυμώσῃ. Διότι ἔπρεπε νὰ προσβάσῃ καὶ τὸ τραγοῦδι νὰ τοὺς μάθῃ, καὶ τὴν παράταν νὰ διοργανώσῃ.)

Λοιπὸν, με τὰ «χά ! χά ! καὶ χί ! χί !» καὶ τὰ «οὐρρά» καὶ τὸ τραγοῦδι ἐπροχώρησεν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀρκετὰ. Καὶ τότε ὁ Γιαννάκης τὴν ἄρισε κ' ἔτρεξε πίσω, κ' ἐσήκωσε τὸ ἄξιο παληκάρι, τὸν Λεονταράκη, καὶ τὸν ἐκάθησε εἰς τὸν ὦμόν του, καὶ τὸν ἐπήγαινε καμαρωμένον σ' ὅλα τὰ δρομάκια καὶ τὰ μονοπάτια τοῦ λόγγου, ἐνῶ γύρω-γύρω ἔτρεχαν κ' ἐχώρειαν κ' ἐπηδοῦσαν, κ' ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον με τὰς φωνὰς τῶν ὅλα τὰ ζώακια ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν, ποῦ δὲν εἶχαν πιά σχολεῖον, — καὶ πρώτη καὶ καλλίτερη ἐχοροπηδοῦσε ἡ φιληνάδα τοῦ Λεονταράκη, ἡ Φασουλίνα.

Ζήτω καὶ τοῦ Λεονταράκη ! ἐφώναζαν. Ζήτω τουσουουου !

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Τζίκου-Τζέκου ! Ζωὴ σὲ λόγου μακαίας !

(Ἔπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— 'Ενωῶ, εἶπεν ἡ Ρόζα, πὼς δὲν ἐσκεφθήκατε ἀκόμη ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα, δὲν θὰ καταφέρῃ ἡ κυρία διευθύντρια τοὺς γονεῖς σας νὰ σας ἀφίσουν ἐδῶ ἕως τὰς θερινὰς διακοπὰς, διὰ νὰ προχωρήσετε τάχα εἰς τὰ μαθήματά σας ;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

Καὶ ἤρρισε νὰ τραβᾷ τὴν πλεξίδα τῆς ἔπειτα ἐπανελάβε τὰ λόγια τῆς μίς Μπάρκερ.

— "Ω ! ἐξάπαντος θὰ κυτάξῃ νὰ τοὺς πείσῃ ! εἶπε ἡ Ρόζα με πεποίθισιν. — Δὲν τοὺς τηλεγραφεῖτε : « Ἐλάτε ἀμέσως » ;

— Καὶ ἂν ἀπαντήσουν « διατί » ; — ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— "Α ! βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα : ἐσεῖς γνωρίζετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ τοὺς ἰδικούς σας ἄλλα, ἂν δὲν σας ἀρέσῃ νὰ γράψετε, ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ δραπετεύσετε ἀπὸ 'δῶ μέσα, καὶ πρέπει νὰ βροῦμε τὸ μέσον. "Ηθλα νὰ 'μποροῦσα νὰφευγα κ' ἐγὼ μαζί σας, — γιατί ἐδῶ μέσα μόνον δεῖς εἰμφορεῖ νὰ ζήσῃ.

— "Οσιος ; ... ἠρώτησαν με ἀπορίαν αἱ ἄλλαι.

— Ναί ! ὄσιος, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς στυλίτας, ποῦ ἐκάθηοντο ἐπάνω σὲ στύλους κ' ἐτυραννοῦσαν τὸ σῶμά των... "Ω ! κορίτσια μου, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ με διώξουν ! ...

'Εκάθησαν καὶ αἱ τρεῖς, κ' ἐκύτταζαν σιωπηλαὶ τὴν φωτιά. Καὶ ἔπειτα ἡ Ρόζα εἶπεν :

— "Αν κατορθώσωμε καὶ μάθωμε ἂν θὰ λείψῃ τὴν Δευτέραν τὸ βράδυ ἡ μίς Μπάρκερ, ἡ εὐκαιρία θὰ εἶνε καλὴ διὰ νὰ φύγετε. "Η μίς Πόρτερ θὰ λείψῃ τὴν νύκτα, κ' ἔχω ἓνα προαίσθημα ὅτι καὶ ἡ μίς Μπάρκερ, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ, θὰ πάῃ καὶ αὐτὴ ἔξω.

— Τότε, πάει καλά ! εἶπεν ἡ Δωροθέα ἡ μίς Πόρτερ εἶνε τόσο καλὴ, ὥστε εἶμαι εὐχαριστημένη, ποῦ δὲν θα πέσῃ σ' αὐτὴν τὸ βάρος.

— Ἐκτὸς τούτου, εὐκόλα γελιέται ἡ μίς Σμιθ, ἐπρόθεσεν ἡ Ρόζα. "Αν συμβῇ ἔτσι, κάνετε πὼς θὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε ἐνωρίς, κ' ἐτοιμάζεσθε διὰ νὰ πάρετε τὸ τραῖνο τῆς νυκτὸς. Νὰ σας πῶ κάτι τι ; ... ἐξηκολούθησε, ταλαντεύομένη ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἐξαιψιν. — Θὰ πάω νὰ ζητήσω τὴν ἐπικουρίαν τῆς Νάννης, τῆς καμαριέρας. Μ' ἀγαπᾷ αὐτὴ, καὶ εἶνε ἀρραβωνιασμένη

μ' ἓναν ὁδηγὸν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Λονδίνου, καὶ φεύγει ἀπὸ ἐδῶ αὐτὸν τὸν μῆνα, διότι θὰ στεφανωθῶν πολὺ γρήγορα. Μοῦ τα εἶπε ὅλα μόνη τῆς... Πάω νὰ τὴν φωνάξω.

Καὶ ἐξῆλθε δρομαία.

Δὲν εἶχε περάσῃ οὔτε ἐν λεπτόν τῆς ὥρας, ὅταν ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα, καὶ παρυσιάσθη ἡ "Αδα.

— "Εδῶ λοιπὸν εἰσθε ; εἶπε. Τί ὠραία φωτιά !

Αἱ δύο ἀδελφαὶ δυσηρεστήθησαν μετὸν ἐρχομὸν τῆς, διότι ἀπέδιδον τὴν παρεκτροπὴν τῆς Μαρίας εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς ἐπιρορὴν, καὶ ἤξευραν ὅτι δὲν ἦτο ἀξία ἐμπιστοσύνης. Δι' αὐτὸ δὲν τῆς ἀπήντησαν.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ κακίονετε ἔτσι, εἶπεν ἡ Μαρίας...

— Θέλεις τίποτε ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

« Ἐλα λοιπὸν, Δωροθέα, γέλασε καὶ σὺ λιγάκι... » (Σελ. 170. στ. β'.)

— Ναί, θέλω ν' ἀγαπήσωμε, καὶ νὰ σας πῶ κ' ἓνα μυστικόν, ποῦ θὰ χαρῆτε πολὺ...

'Εκαλοκάθησε κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ το εἶπε κατὰ πλάτος :

— "Ακουσα τὴν μίς Σμιθ ποῦ ἔλεγε τῆς μίς Πόρτερ, πὼς ἡ μίς Μπάρκερ πρόκειται νὰ λείψῃ ὅλην τὴν Δευτέραν, ἕως τὴν Τρίτην τὸ πρωί, ἄλλα 'ς ἐμὰς δὲν πρέπει νὰ το εἰποῦν. Καὶ ἡ μίς Σμιθ εἶνε κάπου καλεσμένη, σὲ μίαν φίλῃς τῆς, τὸ βράδυ λοιπὸν σκοπεῖ νὰ μὰς στείλῃ στὰ κρεβάτια μας ἐνωρίς με κάποιαν πρόφασιν, καὶ νὰ φύγῃ καὶ αὐτὴ... Φαντασθῆτε ; θὰ εἶμαστε ὁλομόναχοι ἐδῶ.

Καλὰ ποὺ ἀκούουν τ' αὐτιά μου καλά, εἰδεμὴ θὰ ἐχάναμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διασκεδάσωμε λιγάκι... Τί καλά, αἱ !

— Ναί, πολὺ ὠραία ! ἀπήντησεν ἡ

Δωροθέα γεμάτη χαρὰν, διότι φυσικὰ ὅλα αὐτὰ διηκολούνησαν πολὺ τὰ σχέδιά τῆς.

— "Ερχεσθε στὴν παράδοσιν ; εἶπεν ἡ "Αδα κ' ἐσηκώθη ἐπάνω. Εἶνε ἐκεῖ ἡ μίς Πόρτερ, καὶ μας ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ παίζωμε τὴν τυφλόμυγα γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε. Χοῦ οὐ ! Τί κρύο ποῦ κάνει τώρα-τώρα. "Εχω τὴν ἰδίαν πᾶς θὰ χιονίσῃ...

"Η Δωροθέα ἐσηκώθη καὶ αὐτὴ. Δὲν ἤξευρε με τί τρόπον νὰ ξεφορτωθῇ τὴν "Αδαν.

— "Ερχεσαι καὶ σὺ, Μαριωρή ; — ἠρώτησε.

Καὶ με τρόπον τὴν ἐσκούντησεν ἡ Μαριωρὴ ἐνόησεν ἀμέσως καὶ ἀπήντησεν :

— "Οχι... δὲν ἔχω διάθεσιν.

Εἰς τὴν θύραν τῶν παραδόσεων ἡ Δωροθέα ἐστάθη.

— Πάω νὰ φέρω καὶ τὴ Ρόζα, ἂν θέλῃ, εἶπε. Αὐτῆς τῆς ἀρέσει τὸ παιγνίδι.

— Λαμπρά ! εἶπεν ἡ "Αδα. Εἶνε νομίζω ἐπάνω καὶ διορθῶναι τὰ συοτάρια τῆς. Θὰ πῶ στὲς ἄλλες νὰ περιμένουν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, κ' ἐκλείσει τὴν θύραν. Καὶ τότε ἐξετρύπωνσεν ἡ Ρόζα ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου ἐστέκετο κρυμμένη στὰ σκοτεινά, κ' ἐγύρισε ἀπορούτως τὸ κλειδί τῆς θύρας ἐκείνου τοῦ δωματίου. Ἐνευσε τότε εἰς τὴν Δωροθέαν ν' ἀπομακρυνθῇ, τὴν ἠκολούθησε δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ κατόπιν τῆς ἦλθεν ἡ Νάννη.

— Πολὺ ἐξυπνα τὰ καταφέρεις, Δωροθέα

μου, καὶ τὴν ἐξεφορτωθήκαμε, εἶπεν ἡ Ρόζα, ὅταν ἐκάθησε κοντὰ στὴν Μαριωρὴν.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον ἐδῶ μέσα, ἀνεστέναξεν ἡ Δωροθέα ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ μεταχειρίζεται τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην.

— "Αφίσε τώρα τὴν εὐσυνειδησίαν καὶ σὺ γιὰ ἀργότερα ! εἶπεν ἡ Ρόζα. — Κάθησε, Νάννη, καὶ ἄς συζητήσωμε τὸ ζήτημα... "Η Νάννη, ξεβύρετε, σὰς συμπαθεῖ πολὺ, ὥστε μὴν ἔχετε διαταγμούς...

— "Α ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Νάννη κ' ὁ Τζᾶκ τὸ λέει πὼς ἐδῶ μέσα δὲν εἶνε ζωὴ... Νὰ σας πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα... Θὰ τον ἰδῶ αὔριο, καὶ θὰ τα πούμε γιὰ τὸ τραῖνο. Ἐλπίζω πὼς θὰ πάῃ με τραῖνο τῆς νυκτὸς στὸ Λονδίνον, εἰδεμὴ θ' ἀναθέσῃ σὲ κανένα συνάδελφόν

